

Sygnatura akt VIII C 661/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: Przemysław Staszczuk

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko R. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 661/17

UZASADNIENIE

W dniu 16 sierpnia 2017 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu R. P. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 278,15 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w wyniku kontroli biletowej przeprowadzonej w dniu 9 lipca 2016 roku w pojeździe Miejskiego Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., stwierdzono u pozwanego brak ważnego biletu podróznego. W następstwie zaistniałego zdarzenia powód wystawił pozwanemu wezwanie do zapłaty opłaty dodatkowej w kwocie 260 zł w terminie 7 dni od dnia przewozu. Pozwany nie uścił kwoty, o której mowa wyżej. W dniu 14 lipca 2017 roku pierwotny wierzyciel zbył wierzytelność względem pozwanego na rzecz powoda, zgodnie z treścią umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 14 lipca 2017 roku.

(pozew w e.p.u. k. 3-5)

W dniu 4 października 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 5v)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany zaskarżając go w całości. Pozwany podniósł m.in. zarzut przedawnienia roszczenia oraz zaprzeczając „wszystkim twierdzeniom i zarzutom strony powodowej”. Jednocześnie, „w razie uznania powództwa przez Sąd”, pozwany wnosił o rozłożenie należności na raty.

(sprzeciw od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 6-11)

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie przez pozwanego sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie przedmiotowej sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 14)

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie, przy czym strona powodowa podniosła, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany uznał dług bowiem wnosił o rozłożenie na raty.

Na rozprawie w dniu 1 sierpnia 2018 roku nikt się nie stawił, zawiadomienia doręczono w prawidłowy sposób.

(pismo procesowe powoda k. 43-43v, pisma procesowe pozwanego k. 51-54, k. 57-61, protokół rozprawy k. 70)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lipca 2016 roku pozwany R. P. poprzez zajęcie miejsca w pojeździe (...), zawarł umowę przewozu z Miejskim Zakładem (...) Sp. z o.o. w P., która wykonywała zadania zlecone przez Gminę P. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego.

Pozwany nie uiścił opłaty za przejazd i nie skasował biletu. W trakcie podróży pozwany został skontrolowany przez kontrolera biletów, który wystawił opłatę dodatkową nr (...), który następnie został przyjęty i podpisany przez pozwanego.

W związku z jazdą bez biletu pozwany był zobowiązany do zapłaty opłaty dodatkowej w wysokości 260 zł, płatną w ciągu 30 dni, zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w P..

(kserokopia opłaty dodatkowej k. 31, akty prawa miejscowego - uchwały Rady Miejskiej w P. wraz z załącznikiem k. 32-35)

W dniu 14 lipca 2017 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z Miejskim Zakładem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w P. umowę sprzedaży wierzytelności, m.in. wobec dłużnika R. P..

W dniu 25 lipca 2017 roku powód sporządził zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności, w którym zadłużenie pozwanego zostało oznaczone na łączną kwotę 277,45 zł.

(umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem k. 28-29, zawiadomienie wraz z wezwaniem do zapłaty k. 36)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022). Zarzut ten okazał się w pełni zasadny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. W myśl przepisu art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (t.j. Dz. U. 2015, poz. 915 ze zm.) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia o zapłatę opłaty dodatkowej, które stało się wymagalne w dniu 9 sierpnia 2016 roku, jak wskazał powód.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 1 roku od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce, przy czym doręczono mu już przed terminem rozprawy odpis sprzeciwu od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zobowiązując jednocześnie do ustosunkowania się do zarzutów podniesionych w sprzeciwie, zatem do zarzutu przedawnienia roszczenia.

Twierdzenia strony powodowej jakoby, zgłoszony jedynie z ostrożności procesowej wniosek o rozłożenie należność na raty w przypadku uznania zasadności powództwa przez Sąd, przy jednoczesnym kategorycznym stanowisku pozwanego wnoszącego o oddalenie powództwa w całości, nie może być uznane ani za uznanie powództwa ani tym bardziej za zrzeczenie się przez niego zarzutu przedawnienia roszczenia.

Tym samym należy uznać, iż powód wytoczył powództwo przeciwko pozwanemu po upływie rocznego terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem (powód wniósł do Sądu pozew dopiero 16 sierpnia 2017 roku).

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia, na co wskazywano we wcześniejszej części uzasadnienia.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego, czego jednak nie stwierdzono w przedmiotowej sprawie.

Mając powyższe na względzie, Sąd oddalił powództwo jako, że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu, a strona pozwana uchyliła się od jego zaspokojenia, podnosząc taki zarzut.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.